

SEVGİ YATIRIMDIR

Nureddin Yıldız'ın 16.11.2014 tarihli (32.) Şehzâdebaşı Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim

ElhamdülillahiRabbî'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Hepimiz biliyoruz ki; kıyamet günü Rabb'imizin huzuruna çıktığımızda, sevaplarımız ve günahlarımız hesap edilecek. Sevabı ağır gelen cennete, günahı ağır gelen de maazallah cehenneme konacak. Bu hepimizin bildiği, izaha ihtiyaç olmayan hakikatlerden birisidir. Amellerimiz hesap edilecek, bir mizanda tartılacak. Sevabın mı, günah mı çok olduğuna bakılacak.

Kardeşlerim,

Kıyamet gününde, cennet ya da cehennemden hangisini hak edeceğimizin belgesini oluşturacak olan sevaplar ve günahları, bu dünyada, bu bedenlerle toplayıp gideceğiz. Bunu hepimiz biliyoruz. Kimse, kargo ile bize sevap veya günah göndermeyecek. Sevapların da günahların da yatırımını kendimiz yapıp gideceğiz. Bizden öncekiler için böyle oldu, bizim için de böyledir. Kıyamete kadar, bütün insanlara Allah'ın koyduğu kanun budur.

Kardeşlerim,

Bugün bir hakikati, imanımızdan dolayı bir kere daha zihinlerimizde perçinlemek istiyorum. Bu hakikat şudur: Rabb'imizin huzurunda bir, iki, üç, dört, beş, yüz, iki yüz, dört bin, yirmi bin, bir milyon, iki milyon diye sayılacak ve tartılacak olan sevaplarımız, günahlarımız bizim bedenlerimizin ve kalplerimizin yaptığı işlerden oluşur. Müslümanlık da, maazallah kâfirlik de ellerin, ayakların, gözlerin, kulakların yani organların ürettiği sevaplar ve günahlarla oluşacak bir hesaplaşmaya doğru gidiyoruz.

Ancak kardeşlerim, mesela; "bugün Allah için ne yaptın?" sorusuyla karşılaştığımızda çok rahat bir şekilde namazı sayıyoruz. Oruçluysak orucu sayıyoruz. Kur'an okuduysak "şu kadar Kur'an okudum" diyoruz. Sılayı rahim yaptıysak "şuraya gittim, sılayı rahim yaptım" diyoruz. Doğrudur. Bunlar bizim artılarımızdır. "Bu insan kötülük olarak ne yaptı?" diye sorulduğunda da "dövdü, çaldı, haram bir şey yedi, içti" diyoruz. Yani sevapları ve günahları biz hesap etmeye kalktığımızda, cismi olan, gözle izlenebilen, kulaktan girebilen şeyler üzerinden hesap yapıyoruz. Hâlbuki Allah, bize gönderdiği dininde elimiz kadar kalbimizin de kontrol altında olmasını istemiştir. Dili "Allah" diyen mü'minin, diliyle "Allah" demekten sevap kazandığı gibi, kalbi de Allah ile beraber olan mü'minin, kalbinin de sevap kazandırabileceğini söylemişti.

Kardeşlerim,

Demek istediğim şudur; ellerimiz kadar kalbimiz de sevap veya günah makinasıdır. Biz, sadece filanca yetim çocuğa, bir çorap verdiğimiz zaman, sevap işlediğimizi düşünüyorsak ve sevabı sadece yetim çocuğa bir şey almaktan ibaret zannediyorsak Rabb'imizin dinini ve Şariat'ını hakkıyla tanıyamadık, Kur'an'ı Kerim'i hakkıyla okuyup anlayamadık demektir. Çünkü yetim çocuğa cebinden çıkarıp harçlık veren mü'mine, Allah sevap yazdığı gibi, yetim çocuğun mahzunluğuyla mahzunlaşan kalp sahibine de sevap yazmaktadır. Sevapları sadece ellerimizle değil, kalplerimizle de topluyoruz. Şüphesiz günahlar da aynı şekildedir.

Bunun kanunlaşmış şekli şudur: Sevapların ve günahların bir gözle görülen, elle tutulan, kulakla dinlenen boyutu vardır, bunlar maddi şeylerdir.

Bir de göze, kulağa gelmez ama meleklerin defterine işlenir şeyler vardır. Bunlardan bir tanesi de; Müslüman'ın yüreğindeki sevgidir. Şurada kıldığımız ikindi namazının, Allah'ın defterinde sevap hanemizi doldurduğu gibi buraya gelmeden önce, buradan çıktıktan sonra, akşam yatarken, sabah kalktığımızda içimizde sevgisi bulunanlar da sevap veya günah kaynaklarımızdandır. Hepimizin defalarca duymuş olduğunu zannettiğim bir hadis şerifi, beraber dinlemeye çalışalım.

Ashabi kiramdan Enes bin Malik radiyallahu anh anlatıyor. Diyor ki:

Bir adam Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme geldi ve dedi ki: “Ya Resûlullah, kıyamet ne zaman olacak?” Kıyametin zamanını merak ediyor. Peygamber aleyhisselam da Allah bildirmediği için, kıyametin zamanını bilmiyordu. Peygamber aleyhisselam Efendimiz, “kıyamet ne zaman olacak?” diye soran şahsa: “Kıyamet için ne hazırladın, merak ettiğine göre hazırsın demek ki” buyurmuş. Adam çok açık bir şekilde: “Ya Resûlullah çok namaz, çok ibadet gibi şeyler hazır değil bende, ama seni çok seviyorum ya Resûlullah!” demiş.

Kardeşlerim,

“Ellerimiz gibi kalbimiz de sevap topluyor” demiştik, şimdi de onu örneklendiriyoruz. Efendimiz aleyhisselam buyurmuş ki: “O zaman endişelenme! Herkes sevdiğiyle beraberdir.” Adam: “Namaz, oruç, hac hazır ya Resûlullah. Filan filan ibadetleri yaptım” demiyor. Namaz kılmayan biri olsa zaten peygambere gelmezdi ama adam onlara çok güvenmediğini söylüyor. “Seni çok seviyorum” diyor. O da: “Herkes sevdiğiyle beraber, merak etme” diyor. Eğer “ne yaparım ben” diye kıyamet günü için endişeleniyorsan, Peygamber aleyhisselamın cevabı hazır: “Sevdiğinle berabersin.”

Kardeşlerim,

Bu hadis şerifi, sahih ve Peygamber aleyhisselamdan geldiğine yüzde yüz inandığımız bir hadis olarak dinliyoruz. Enes bin Malik bu olayı, gözleriyle gören bir sahabi olarak bir şey söylüyor. Enes ibni Malik'i hepimiz tanıyoruz. Kimdir? On yıla yakın bir zaman Peygamber Efendimiz'in evinde kalmayı Allah'ın ona nasip ettiği büyük sahabidir. Peygamber aleyhisselamın eli altında buluş çağına gelmiş bir delikanlıdır. Ashabi kiramın güzidelerinden, hadis âlimlerinden biridir. Peygamber aleyhisselamla beraber cemaatle namaz kılmış, abdest almayı, Kur'an okumayı, yemek yeme terbiyesini Peygamber aleyhisselamdan öğrenmiş. Yani Allah ona, bu dünyada Peygamber torunu olmanın ötesindeki en büyük nimetlerden birini vermiş.

“Namaz kaçırmış mıdır acaba?” diye soru soramıyoruz, Peygamber'in evinde yatıp kalkıyordu. Herhâlde Peygamber aleyhisselam Efendimiz onu sabah namazına kaldırmıştır. Hangi haramı işlemiş olabilir? Hangi ibadeti kaçırmış olabilir? Allah'a ibadetle, Peygamber'in himayesi altında yetişmiş bir genç, Arş'ın gölgesinde oturan delikanlı. On sene Resûlullah'la baş başa kalmış. Enes radiyallahu anh, bu hadisle ilgili olarak diyor ki: “Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in 'herkes sevdiğiyle beraberdir' sözünü Medine'de duyunca sevindiğimiz kadar hiç sevindiğimiz olmamıştı.”

“Herkes sevdiğiyle beraberdir sözünden çok mutlu oldum.” diyor. Sonra da diyor ki: “Çok mutlu oldum. Çünkü ben, Ebubekir'i ve Ömer'i seviyorum, onlar gibi olamasam da Allah beni Ebubekir'le diriltecek.” Enes bin Malik, Peygamber aleyhisselama poşetlenip getirilmiş hediye çocuk, on yıl Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin saçını okşadığı delikanlı bunu söylüyor. Şu ifadeye lütfen dikkat buyurunuz: “Ben çok sevindim. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem 'herkes sevdiğiyle beraber olacak' buyurdu, ben Ebubekir'i, Ömer'i seviyorum. Allah beni onlarla diriltecek.” diyor.

Kardeşlerim,

Demek ki Enes bin Malik radiyallahu anhin, Peygamber aleyhisselamın arkasında kıldığı namazlar kadar, Peygamber aleyhisselamla yaptığı veda haccı kadar, Peygamber aleyhisselamın önünde okuduğu Kur'an ayetleri kadar, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin peşinden katıldığı Tebûk Gazvesi'nde Kur'an'ın "mücahit" dediği adamlardan olmak kadar güvendiği bir şey daha vardı. O da: Ebubekir ve Ömer'i seviyor olmak. Ebubekir'i sevmesindeki güvenini, Resûlullah'ın arkasında kıldığı sabah namazına olan güveniyle ölçüyor.

Ben de asırlar sonra Enes'in muhabbetiyle yüreğimi tutuşturursam, Ebubekir Resûlullah'ın peşinden, Enes ise Ebubekir'in peşinden giderken, ben de inşallah Enes'in peşinden Allah'a kavuştum demektir. Onun için, bir yetime para yatırıp sadaka göndermek kadar, Ümmet'in yetimlerini seven de Allah için iş yapmaktadır.

Dinimiz, elhamdülillah zenginlerin bloke ettiği bir din değildir. Parası olan parasını verir, parası olmayan yüreğinden verir. Allah'ın her ikisini de kabul ettiği bir dinimiz var, elhamdülillah. Bunun için kardeşlerim; bizim elimizin, ayaklarımızın, dilimizin topladığı sevapları yüreklerimiz de toplar. Tahmin, kanaat veya temenniye konuşmuyoruz. Enes bin Malik'in Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden öğrendiklerini konuşuyoruz.

Kardeşlerim,

Buradan anlaşılıyor ki; sevmek, kalpte beğenerek ve imrenerek sevgi oluşturmak, abdest alıp namaz kılmak gibi bir iştir. Bunun için paradan, ırkçılıktan, menfaatten ve çıkardan arındırılmış Müslüman'ın, Müslüman'a gösterdiği sevgi, kıyamet gününde -Allah'ı izniyle- şehitlerin, peygamberlerin gözünde kamaştırılacak kadar büyük sevapların ve ödüllerin kaynağıdır.

Ebu Davud'un sahih olarak rivayet ettiği hadis şerifte, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Kıyamet günü Allah'ın öyle kulları gelecek ki ne peygamberdirler ne de şehittirler. Ama peygamberler ve şehitler bile, onların kim olduğunu merak edecekler." Ashabı kiram: "Kim onlar ya Resûlullah?" diye sormuşlar. "Onlar, alt paydası Allah olan sevgi ile birbirlerini sevenlerdir" buyurmuş.

Bu ifade çok önemli: Alt paydası Allah olan bir sevgi ile! Akrabalık yok, ırk yok, menfaat yok, çıkar yok, grupçuluk yok. Sadece aynı Allah'a secde ettiğimizden dolayı beraberiz. Birbirimizi sevmemizde hiçbir menfaatimiz olmadığı hatta külfet getirdiği hâlde, karşılığını Allah'tan bekleyerek birbirimize yaptığımız tebessüm, birbirimize gösterdiğimiz her şey kıyamet gününde cihat gibi, namaz gibi sevap olarak bizi bulacak kardeşlerim.

Demek ki, Halid bin Velid'in elinde parçalanan kılıçlar gibi, mü'minin yüreğinde kıvılcım oluşturan sevgiler de Allah'ın sevap hanesine yazdığı şeylerdir. Eğer sevmek cihat gibi, namaz gibi sevap kaynağıysa o zaman, birbirimizi sevebilmemiz cihat kadar da zor bir şey olacaktır. Bir kış günü; soğuk suyla abdest alıp namaz kılmak, yaz günü; yeni yattığın hâlde sabah namazına kalkıp camiye gitmek ne kadar zorsa, bir mü'min sevgisini öbür mü'mine sorunsuz olarak ulaştırmak da bu şekilde zor olacak demektir kardeşlerim. Çünkü Allah karşılığında cennet veriyor. Cennet ucuz değil.

Şimdi dönüp Peygamber aleyhisselamın "iman etmedikçe cennete giremezsiniz" diye başlayan hadis şerifini hatırlayalım. Resûlullah: "İman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız" buyurmuştur. Ama bu sevgi, aynı topraklarda doğduğumuz için, aynı dedenin torunları olduğumuz için değil, aynı Allah'a secde ettiğimiz için, aynı Kur'an'ı okuduğumuz için olmalıdır. Yoksa Allah, diğer türlü birbirlerini sevenlerin aşkına sevap dağıtmıyor.

Bu gösteriyor ki kardeşlerim, Allah'ın imandan sonraki bütün emirleri bizim kazanç kaynaklarımızdır. "Bugün hiçbir menfaatim olmadığı hâlde, hatta kandil akşamı bile olmadığı hâlde sadece, 'mü'min kardeşim' olduğu için, filancayı aradım, hatırını sordum, teşekkür ettim, telefonu kapattım" dememiz, "camiye gittim, namaz kıldım" der gibi cennete girmek için sevap topladığımız ağacımızdır.

Eğer buna inandıysak, şuna da inanmamız gerekiyor. Bu kadar büyük bir nimet, şeytanın boş bıraktığı bir alan olamaz. Şeytan nasıl sabah namazına kalkmaman için kırk dereden su getirttiriyor, namaza tam yirmi dakika kala seni en tatlı uykuya daldırıyorsa, aynı şekilde senin sevap kaynağın olan mü'min kardeşini sevmeni de istemeyecektir. Sevmemen için sana bin bir tane gerekçe gösterecektir. "Onun şusu eksik, busu farklı" diyecektir.

"Uykum olsa da olmasa da, hasta olsam da olmasam da sabah namazına kalkacağım" der gibi "ne olursa olsun, ben mü'mini seveceğim" diyebilen, Allah'ın sevabını ve cennetini kazanacaktır. Bu çok net bir kanundur kardeşlerim. Bunun için Rabb'imiz, birbirimizi sevebilmemizi, benim onu sevmemi, onun da beni sevmesini bir nimet olarak tanıtıyor.

Kardeşlerim,

Zor anlaşılacak olsa da anlamaya çalışalım. Ben nasıl afiyetteyken, sağlığımı Allah'tan biliyor, hastalanınca da "Rabb'im hastalık verdi" deyip bunu da Allah'tan biliyor ve nimet olarak görüyorsam, benim cennete girmeme vesile olabilecek işlerden birisi olan mü'mini sevmem, bu sevginin gereklerini yerine getirmem de Allah'tan bir nimettir. Ben caminin filanca yerinden, bir miktar sevgi alıp eve götürmem ki. Sevgi paketlenebilir bir şey değildir. İstek üzerine verilen bir şey değildir. Bir mü'min, kapı komşusu olan mü'mini, Afrika'daki mü'min kardeşini, Orta Asya'daki mü'min kardeşini kendisi gibi düşünüyor, sevebiliyorsa, sabah namazına kalkabilen, sağlığı yerindeki bir mü'minin sevindiği gibi buna sevinip şükretmelidir.

Kardeşlerim,

Kendi köylüsü dışında, "mü'minler" diye bir derdi olmayan, yüreğinde sevgi coşkusu bulunmayan da bunu Allah'tan gelmiş bir musibet olarak görmelidir. Sağlığını, sıhhatini kaybetmiş bir insanın hissiyatıyla buna bakmalıdır.

Kitabımız Kur'an, Enfal Suresi'nin 63. ayetinde buyuruyor ki; "Ey Peygamber! Sen şu dünyayı ve her şeyi vereceğim deseydin yine mü'minlerin arasına sevgi koyamazdın. Allah lütfetti de mü'minler öz kardeşleri gibi birbirlerini sevdiler." Mekke'den gelen kardeşlerine bağrırlarını ve bahçelerini açtılar.

Kardeşlerim,

Hiç tereddüt etmeden diyebiliriz ki; birbirimize kapılarımızı kapıyorsak, birbirimizin yüreğinde yer bulamıyorsak bu, Allah'ın indirdiği rahmetten payımızın düştüğünü göstermektedir. Çünkü Enfal Suresi'nin 63. ayetinde Allah "ben lütfettim de birbiriyle kaynaşacak bir rahmet indirdim" buyuruyor. Bir toplumda mü'minler, futbol kulüplerine, kendi köy derneklerine, etnik kimliklerine, harcadıkları sevgiden dolayı mü'min kardeşlerine verecek bir sevgi, yüreklerinde birbirlerini oturtacak bir zemin bulamıyorsa, Allah bu yaz ayında kuraklık verdiği gibi sevgi kıtlığı da verdi demektir. Bu da bir afettir.

Fakirin yüzüne, mü'min olmasına rağmen bakılmıyor da zengin mü'min olmamasına rağmen değerli bir insan olarak görülüyorsa, Medine şartlarının kabul etmeyeceği bu anlayış; Allah'tan

gelmiş azaptır, musibettir. Mü'minlerin oturup: "Ey Rabb'imiz, bize seni sevmeyi, seni seveni sevmeyi ve bu sevgiye götüreceğ yollara kavuşmayı nasip et" diye dualar etmeleri gerekir.

Yağmur duasına çıktığımız gibi, kuraklıktan korktuğumuz gibi, mü'minler arasındaki soğukluk, nefret, menfaat olmadığı sürece birbirine ilgi göstermeme afetine ve kuraklığına karşı da tedbir almak zorundayız. Eğer bunu yapmazsak, ağacımızın toplanacak meyvelerinden bir kısmını kaybediyoruz demektir. Çünkü kıyamet gününde Enes ibni Malik radiyallahu anh, Ebubekir'e olan hasretiyle cennete girerken, birileri de elinde bir nimet olarak bulunduğu hâlde, kaybettiği sevecenliğinden ve sevgisinden dolayı cennet yoksunu olacaktır.

Kardeşlerim,

Kur'an ve Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in hadis şerifleri ortadadır. Beşer olarak biz, kendi kendimize din ihdas edemeyiz. Birbirimizi sevmemizi, camide beraberce namaz kılma düzeyine getirmek zorundayız. Müslümanlık budur.

Kardeşlik, sadece filan yeri düşman istila ettiği zaman, kavga, gürültü, afet olduğu zaman oraya yardım göndermek değildir. Sıkıntı olmadan da hatırlayabilmek, sıkıntı olunca daha iyi hatırlayabilmek mü'min kardeşliğidir. Hatta birbirimize, hiç tanımasak bile dualar etmemizi emreden Kur'an'dır.

Kardeşlerim,

Bunun için, sevgimizi değil içimize saklamak, ilan etmek bile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem emridir. Birinin, teheccüt namazı kıldığı zaman sabahleyin "bu gece biz teheccüde kalktık, onun için uyuşuk uyuşuk dolaşıyorum" demesi riya olur. Allah için yapılan bir işi, sabahleyin anlatmak olmaz. Ama Peygamber aleyhisselam Efendimiz: "Sizden biriniz mü'min kardeşini sevdiğinde gitsin ona 'kardeşim, ben seni seviyorum' desin" buyuruyor. Demek ki Allah, mümin toplum içinde "ben seni seviyorum" sözünü duymak istiyor.

Ebu Davud'un rivayet ettiği bir hadiste yine Enes bin Malik anlatıyor: "Bir adam Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yanında otururken, oradan başka bir mü'min geçmiş. Efendimiz'in yanında oturan mü'min, Efendimiz'e dönüp "şu adam var ya, onu çok seviyorum Ya Resûlullah" demiş. Adam, bir başka mü'mini sevdiğini söylemiş.

Efendimiz de "onu sevdiğini, ona söyledin mi" buyurmuş. Adam "yok söylemedim Ya Resûlullah" demiş. "Olmaz, git söyle" buyurmuş. O da kalkmış adamı durdurmuş, "seni ben Allah rızası için seviyorum" demiş. O da dönmüş, "sen beni kim için seviyorsan, O da seni sevsin" demiş. Efendimiz "işte böyle" buyurmuş.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bizi, birbirimizin kuyusunu kazdığımız bir dünyadan, birbirimize yüreklerimizden serin sular içirdiğimiz bir dünyaya taşımak istiyor. İslam budur. Gece namazı kıldın, cami yaptırdın, sadaka verdin bunu gizle, sadece Allah bilsin.

Mü'mini sevdiysen, bunu gidip ona söyleyeceksin. Çünkü sevginin konuşulduğu bir yerde, şeytan iş üretmez. Suskunluğun ortamı ise, şeytan için nefret üretme ortamıdır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz şeytana bir avuç toprağı, şer bitkisini bitirmek için teslim etmeyelim diye, "birbirimize sevgimizi söyleyelim" diyor.

Sadece nişanına edebiyat yaparken değil. Eşine, çocuklarına, küçük bebelere değil. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "koca koca mü'min kardeşlere de böyle yapın" diyor. Sonra da şüphesiz, alt paydası Allah rızası olan bu büyük eylemi "korumak" diye de bir hedef olacak, bedel olacak. Seviyorsan, sevdiğinin külfetine katlanacaksın.

Zeyd bin Desine radiyallahu anhu hepimiz hatırlarsınız. Müşrikler onu yakaladılar. Mekke'de öldürmeye kalktılar, idam ettiler. Bunu niye yaptılar? Bunu Muhammed'in adamı olduğu için yaptılar. Asmadan önceki anında, henüz Müslüman olmamış olan Ebu Süfyan, Zeyd'e "Zeyd, sana bir şey söyleyeceğim, Allah için bana cevap vereceksin. Şimdi sen Muhammed'in adamı olduğun için burada asılıp öldürüleceksin. İçinden ne geçiyor bana söyler misin? Şimdi Muhammed'in yüzünden, sen burada asılıyorsun. Sen evinde çocuklarınla olsan, Muhammed burada asılsa diye bir şey içinden geçiyor mu? Madem O'nu seviyorsun, bu sevginin bedeli olarak da sen burada asılıyorsun, yeriniz değişsin, Muhammed'e bu eziyeti yapalım, sen çocuklarınla olmayı ister misin?" diye sorduğunda Zeyd, hiç tereddüt etmeden, "vallahı, değil benim yerime Muhammed burada asılacak, onun ayağına bir diken batmasındansa, beni asın burada öleyim" demiş. Sevginin bedeli var, edebiyat sevgisi yok.

Kardeşlerim,

Burada iki önemli başlığı gönül hanemize yazacağız.

Birincisi; edebiyat cennette geçerli bir şey değildir. "Ben hazreti Hüseyin için ne ağıtlar yakmıştım" deyip cennete girmek yok. Sana "Hüseyin'in davasının neresindeydin" diye sorarlar. Sen saz çalıp matem tutmuşsun, şimdi ağustos böceği nerdeyse sen de oradasın demektir. Çünkü bedelsiz sevgi; sahtedir. Allah bedeli her an ödenmeye hazır olan sevgilere, sevgi diyor. Zeyd bin Desine radiyallahu anhu "Muhammed'in ayağına bir diken batmasındansa, ben öleyim o rahat etsin" diyerek o sevgiyi ispat etti.

İkincisi; evlerimizde kendimiz, ailemiz, çocuklarımız, sevenlerimiz, sevdiğimiz ve mesuliyetini taşıdığımız talebelerimiz, hepimiz, Ümmet olarak "şu küçücük yüreklerimizde, Allah'a, Peygamber'ine, Ebubekir'e, Ömer'e, Allah'ın dostlarına; kulüplerden, takımlardan, paradan, dövizden yer kaldı mı" diye düşünmek zorundayız. Bir futbolun, bir gezinin, bir dizinin, bir filmin işgal ettiği yüreklerimizde, mukaddesatımıza ne kadar yer kaldığını, Allah hesap etmeden önce, bizim hesap etmemiz gerekiyor. Fedakârlık düzeyindeki sevgiyi kulüpler kapmış, bir kandil gecesinde duygusallaşacak kadar hatırlanan kıyıda bir köşe de Peygambere kalmış. Vay bizim hâlimize!

Kardeşlerim,

"Ne kadar sevgi, ne kadar da boş yer" ölçümüne yardım edecek bir şey söyleyeyim. Ashabi kiramdan Enes ibni Malik, Ebubekir ile Ömer'i niye seviyordu? Kara kaşına hayran değildi herhâlde. Hatta o daha yakışıklı bir delikanlıydı. Enes, onları "Resûlullah onları daha çok seviyor" diye sevdi. Bir de Enes'te tevazu vardı. Büyük bir laf eder de, kıyamet günü utanır diye "ben de Resûlullah'ı seviyorum, zaten on sene evinde kaldım" demeye utandı. Kendini O'nu sevmeye bile layık göremedi ve "Ebubekir'i seviyorum" dedi. Bunlar gerçek âşik sözleridir.

Kardeşlerim,

Halid bin Velid de bir sahabidir, Ebubekir de bir sahabidir. Sadece, örnek olması sebebiyle konuşuyorum. Değerlerini, faziletlerini -hâşâ- bu kürsüde konuşacak bir insan değilim elhamdülillah. Haddimi biliyorum, onların büyüklüğünü biliyorum. Ama eğer ben veya çocuklarım, benim eğitmek zorunda olduğum insanlar, Halid ibni Velid'i Ebubekir'den çok seviyorlarsa bu sevgide sorun var, ortada yanlışlık var demektir. Neden biliyor musunuz? Çünkü aslında o, vurduğunda kâfirlerin parça parça olmasını seviyor. Dizi filminden alıştığından, vurup dağıtan aktör istiyor. Kırk Halid, bir Ebubekir etmez, bunu bilmiyor. Rengine, boyuna, yakışıklılığına göre adam seviyor.

Hâlbukey Allah ve Peygamber'i Ebubekir'i sevdi. Şüphesiz Halid de seviyecek ama Halid'in kılıcını, kahramanlığını, yiğitliğini mi, yoksa Allah'ın kılıcı olan Halid'i mi seviyoruz" ayrım burada başlıyor. Çünkü sevginin gerekçesi, seni sevmeye dürtecek.

Bu gerekçe, onun Allah katındaki değeriyle ilgili olunca Enes gibi kalkıp “Ebubekir kıyamet günü bana yeter” diyebilirsin. Eğer söz konusu olan sevgi, dizi filmlerde olduğu gibi hiç ölmeyen, vurduğu herkesi dağıtan, her şeyi ayağına getiren bir aktörü sevmekse, bu, film etkisinde kalınmış bir sevgi olduğu için sevap kaynağı olan bir sevgi olamaz.

Kardeşlerim,

Bunun için bizim ve çocuklarımızın yüreğinde “Allah’a, Peygamber’ine, ashabı kirama, Şeriat’a, Kur’an’a, Şeriat ilimlerine, mukaddesatımıza ne kadar yer kaldı” diye test yapalım. Sonra da sevdiklerimizi, niye sevdiğimizizin de testini yapalım. Bu testten çıkan sonuç güzelse “ey mü’minler, kıldığınız sabah namazlarına, Cuma namazlarına, Allah’ın rahmetine güvendiğiniz kadar, Ebubekir’i, Ömer’i, Osman’ı, Ali’yi sevmeye vallahi güvenebilirsiniz, güvenin” sözlerine muhababımız demektir.

Bir mü’mine kıyamet günü Allah “sen dünyada ne yaptın” diye sorduğunda “Cuma kılmıştım, sabah namazı kılmıştım, hayru hasenat yapmıştım” diye sayacaktır. Vallahi bir mü’min, kıyamet günü tıpkı “getirin namazlarımı” dediği gibi, belki de ondan daha yüksek bir sesle “Ömer’i isterim, Ebubekir’i isterim” diyebilecektir. Çünkü ben cami duvarında bile Ömer’in ismini gördüğüm zaman, Allah’ı, cihadı, Kur’an’a fedakârlığı hatırlıyordum, Ebubekir’in ve Ömer’in sevgisi beni tarumar etmişti. Mü’min, Allah’ın izniyle kıyamet günü bu sevgiyi ister, “şimdi herkesi sevdiği yere götürün, beni de Ömer’e götürün” der. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin vaadi budur.

Kardeşlerim,

Herkes sevdiğiyle beraberdir. Bunun için kalplerimizde sevginin ne kadar yer bulduğunu ve kime ne kadar pay düştüğünü iyi düşüneceğiz. Bir de küçük bir ölçüm daha yapabiliriz kardeşlerim. O da şudur: “Ben büyük iddialarla Ebubekir hayranıyım, Ömer hayranıyım, Ali denildiğinde yerimde duramıyorum, onu seviyorum. Acaba onun da seveceği biri miyim” bunu da düşünmem gerekiyor. Çünkü tek taraflı aşk, sonuçsuz aşktır.

Tabii; Efendimiz’i görmemiş, ashabı kiramin talebelerinden biri demektir. Abdullah ibni Mesud radiyallahu anh ibadetleriyle meşgul olan, Allah’tan korkan, tabiinden olan Rabîa isimli gençle sık sık görüşmüş.

Abdullah ibni Mesud ise iman eden ilk yedi kişiden bir tanesi ve ashabı kiramin âlimlerindendir. Ona: “Rabîa, sende çok iyi bir Müslümanlık görüyorum. Bu genç hâlinle Allah’tan korkman Resûlullah’ı ne kadar memnun ederdi, Resûlullah seni görse ne kadar severdi biliyor musun?” demiş.

Abdullah ibni Mesud fitne zamanını, herkesin dünya metaini düştüğü zamanı gördü. Baktı ki Rabîa sevinecek bir delikanlı, her yerde Resûlullah aleyhisselatu vesselamin sevgisini konuşuyor. Resûlullah’ın en büyük ashabından Abdullah ibni Mesud da “Peygamber seni görse o da seni severdi” diyor. “Sevdiğimiz kadar sempatik miyiz” bunu da düşünmemiz gerekiyor.

Kardeşlerim,

Netice olarak, imanıla Allah’tan cennet bekleyen insanlar olarak namazlarımızı ne görüyorsak, mü’min kardeşlerimizi sevmeyi de o şekilde göreceğiz. O zaman eşlerimiz, eşimiz olduğu için sevip okşadığımız bir nimet, mü’min bir eş olarak onu sevdiğimiz için de ikinci bir nimet olarak karşımıza çıkacaktır. Bu şekilde Allah’ın izniyle iki mutluluk yaşayacağımız kaynaklarımız olacaklardır. Yeter ki sevgimiz, alt yapısı sadece Allah olan bir sevgi olsun.

Birbirimizi, aynı grup altında olduğumuz için değil, aynı tarikattan olduğumuz için değil, hepimiz Hanefi Mezhebi’nden olduğumuz için değil, hep beraber “Muhammedun Resûlullah”

dediğimiz için seversek, sevmiş oluruz. “O da Hanefi Mezhebi’nden, sevmeyeceksin de ne edeceksin” dediğinde bu sevgi yüz karası bir sevgidir. Çünkü alt payda Allah olacak, “Muhammedun Resûlullah” olacak. Böyle bir sevgi yatırımdır. Onun dışındakiler, bizim günübirlik isimlendirmemizdir.

Kardeşlerim,

Zekât verirken, infak yaparken nasıl yatırım yapıyorsak, severken, tebessüm ederken, sevdiğimiz için gözümüzden yaş akıtırken de Allah’ın izniyle yatırım yapıyoruz. Bu yaptığımız yatırım da biiznillahi teâlâ cennet olarak karşımıza çıkacaktır.

Vel’hamdülillahi Rabb’il âlemin.